

CĂMINUL

SÃO PAULO

- S. Paulo, Iunie-August 1952 -

SĂMÂNĂTORUL

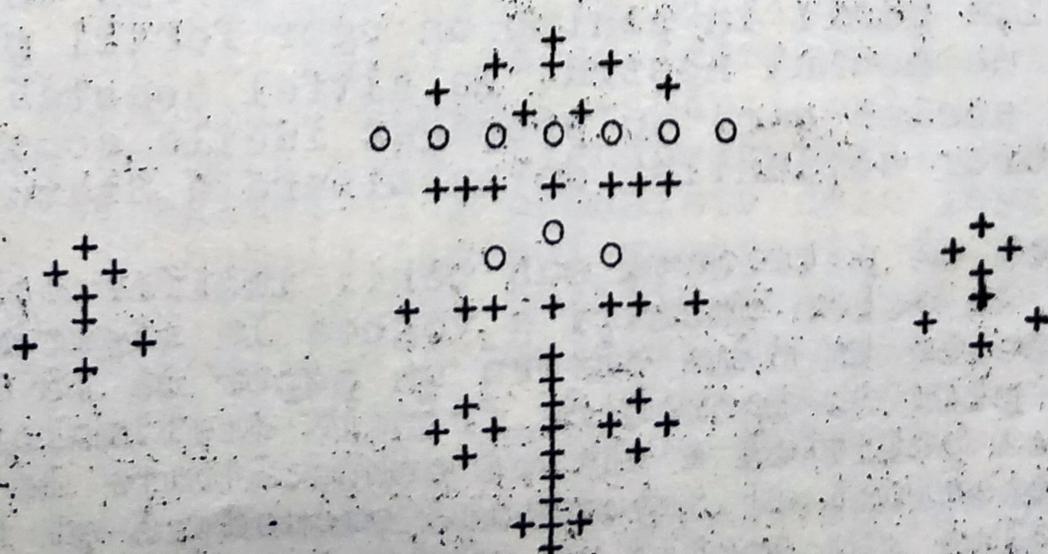
Pășește 'n țarină sămănătorul
Și 'n brazda neagră, umedă de rouă,
Aruncă 'ntr'un noroc vieță nouă,
Pe care va lega-o viitorul.

Sunând grăunțele pe bulgări plouă:
Speranța, dragostea lui sfântă, dorul
De-a 'mbelșuga cu munca lui ogorul,
Le samănă cu mânilor-amândouă.

Trudește, făcătorule de bine,
Veni-vor, roiuri, alții după tine,
Și vor culege rodul - bogăție.

Tu fi soldatul jertfei mari, depline:
Ca dintr'un bob să odrăslească mia,
Cu sângele tău cald strepește glia!

AL. VLAHUȚA

LA UN SFERT DE VEAC...

Odată cu realizarea marelui ideal național: unirea tuturor Românilor într'un singur Stat, generația care luptase pentru întregirea neamului își vedea chemarea împlinită, considerând că victoria câștigată cu atâta zbucium și sacrificii, îi conferea dreptul de a se bucura de acum în pace și tihnă de roadele ei. Ochii stoculare, erau fascinați de strălucirea soarelui ce însfârșit îi sărise și lui, astfel că, pentru moment cel puțin, erau orbiți și incapabili a observa norii ce se adunau pe nesimțite la orizont, ca o neagră amenințare pentru însăși ființa tinerei țări întregite.

Vălvătaia roșie, care incendiase țara-colos dela răsărit și încerca acum să se extindă peste întregul continent, constituia o gravă primejdie. O subestinare a "pericolului" roșu" putea avea urmări fatale pentru țara noastră care nu-și vindecase încă rănille din războiu și se găsea abia la începutul fazei de închegare. Otrava comunistă se infiltrasă, pe ici și pe colo, și în lăuntrul granițelor noastre și procesul de contaminare începuse, mai cu seamă în mediul orașelor, - în ateliere, fabrici și uzine. Mai alarmant era însă faptul, că însăși intelectualitatea, pătura așa zisă cultă a țării, se arăta accesibilă ideilor venite dela răsărit; manifestările de simpatie pentru marxism deveneau din ce în ce mai frecvente, începând a da de gândit.

"Profesorii Universității (în speță este vorba de cea din Iași), afară de un grup foarte restrâns... erau părtașii aceleiași idei de stânga. Profesorul Paul Bujor, unul din exponenții majorității, rostise chiar lapidar în plin Senat al României: "Lumina vine dela Răsărit", adică de peste Nistru. Această atitudine a profesorilor, cari considerau ca "barbaric" orice idee și notă naționalistă, a avut ca efect desorientarea totală a studențimei... Universitatea cu tradiție de naționalism dela 1860, devenise un focar de anticomunism." Toate acestea ajungeau pentru a inspira o serioasă îngrijorare tuturor aceluia cari încă se mai gândeau la binele Neamului și la viitorul țării.

Din alte părți ale țării se sennalau manifestații de stradă, cu arborări de drapele roșii și strigăte de "jos armata", "jos Regele", "trăiască revoluția comunistă", "trăiască Rusia Sovietică". În Transilvania, adepții lui Bela Kuhn aruncaseră și ei sămânța roșie, care, dacă n'a avut darul de-a da rod în sânul populației românești, a găsit în schimb un ogor fertil printre elementele străine de neamul nostru. De altfel acestea au fost și în restul țării acelea cari au propagat ideile comuniste și au dat sprijin tuturor acțiunilor de subminare a Statului și Neamului românesc.

Toate acestea se petreceau sub ochii indiferenți și nu arareori vinovați ai celor chemați a veghea la siguranța și propășirea țării, ai celor în mâna cărora un popor de 18 milioane de suflete, pusese plin de încredere, frânele destinului său.

Incapacitatea politică a clasei conducătoare de după război, preocupată de chestiuni de importanță secundară și fărâmițată pe interese de clan sau partid, nu avea nici ochi, nici urechi pentru ceea ce se întâmpla în țară; problemele capitale cari se

puneau în acele timpuri de frământare și prefacere prin care trecea România întregită, - probleme ce se cereau rezolvate cu precădere și în același timp cu multă conștiinciozitate, erau mereu împinse pe ultimul plan. Părea că nimeni nu-și dădea seama de răspântia în fața căreia se găsea nația, de prăpastia întunecată care o pândea. Dar nu numai că nu se făcea nimic pentru stăvilierea curentului dela răsărit, ci, conștient sau inconștient, prin promovarea corupției și necinstei în viața publică și privată, printr'o serie de nedreptăți săvârșite împotriva intereselor vitale ale poporului, se cultiva un climat propice desăgării și haosului. Se mai adăuga la toate acestea și toleranța dusă până la extrem față de o seamă de elemente străine, cari de după paravanul drepturilor democratice, unelteau împotriva poporului și Statului Român.

N'a fost decât instinctul sănătos al nației noastre de plurgari cinstiți și cu frica lui Dumnezeu, călita în cursul secolurilor încercări, care, în clipa supremă a știut să aleagă drumul cel adevărat, drumul spre viață și lumină. Prin tinerele lui vlăstare, neamul a început să simtă, să intuiască din care parte îl pândeau noua primejdie.

A venit timpul să recunoaștem însfârșit meritul aceluia "copii neascultători", - adevărați lăuceferi ai destinului, răsăriți ca prin minune, în ceasurile de mari neliniști și primejdie. Ei au fost cei cari au dat alarma, și tot ei au fost cei dintâi cari au "încins săbiile neamului" întru apărarea lui.

Gândul mă poartă înapoi, la acei băeți de liceu cari se adunau într'ascuns (ce crudă ironie!), în pădurile Dobrinei spre a discuta și hotărâ: "ce vom face dacă vor veni bolșevicii peste noi?" Iată unul dintre ei, cu numele Corneliu Codreanu, a dat soluția: "Dacă armata bolșevică va trece Nistrul și apoi Prutul, ajungând să încalce locurile noastre, noi să nu ne supunem, ci să ne retragem cu toții în pădure înarmați. Aici să organizăm un centru de acțiune și de rezistență românească..."

Acestea erau preocupările unui tineret, abia eșit din vârsta copilăriei; în sufletul lui sensibil răsunase însă marea chemare a Neamului, - chemare pe care "cei bătrâni" nu mai erau pesemne în stare s'o audă, nici s'o înțeleagă.

+

O mână de tineri ridicaseră un steag. Sunaseră trâmbița redșteptării neamului, chemându-l la o viață nouă. Țara trebuia trezită din somnolența-i bolnăvicioasă în care fusese scufundată de o pseudo-elită conducătoare, egoistă și lipsită de scrupule. Stegarul tinerei generații ce-și făcea intrarea pe arena istoriei românești, era Corneliu Codreanu, - Căpitanul.

Prin atitudinea de mare curaj și neprecupețit patriotism, demonstrate cu prilejul agitațiilor comuniste dela Iași, Corneliu Codreanu, acționând în numele tinerei generații de după războiu, a precizat odată pentru totdeauna poziția acesteia față de comunism. Dar odată cu înfrângerea primejdiei comuniste sub forma acută, în care se prezentase în anii de după războiul nostru de întregire, se impunea și o cât mai grabnică îndreptare a celorlalte rele.

Când un stat este condus de o așa zisă "elită" formată din tot ce are el mai rău, mai nesănătos, mai stricat, este oare admisibil ca cineva să se mai întrebe de ce statul se ruinează? Iată

cauza tuturor celorlalte rele: imoralitate, corupție, desfrâu în toată țara, jaf și pradă în averea statului, exploatarea până la sânge a poporului, sărăcie și mizerie în cascle acestuia, lipsa simțului de împlinire a datoriilor în toate funcțiile, desordine și desorganizare în stat, năvala străinilor cu bani în toate părțile, ca la magazinele căzute în faliment care-și desfac mărfurile pe nimic. Țara se vinde la licitație: "care dă mai mult?"... Această "elită națională" dacă va continua să ne conducă, va duce la desființare statul român. Deci în ultimă analiză, problema care se pune azi poporului român și de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite, cu o elită națională, având la bază: virtutea, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale și onoarea." (Corneliu Zelea Codreanu - P.L. pag. 434-5).

Statul nou - România de mâine pe care o visa Codreanu, "nu se putea baza numai pe concepții teoretice de drept constituțional." Ea presupunea "în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un stat nou, cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe." (C.Z.C.-C.ș.d.c. pag. 87)

Majoritatea păturii conducătoare, împreună cu toți ciracii ei copărtași la exploatarea țării, se simțeau direct vizați și grav amenințați în viața lor de huzur; patriotismul plin de avânt și abnegație al tineretului putea să devină fatal. Apoi mai erau și alte interese, străine, cari ar fi suferit serioase prejudicii în momentul în care s'ar fi realizat această operă de transformare și emancipare în sânul statului român. N'a durat deci mult, pentru ca taberele să se contureze și să se definească. Față cu zidul de ură implacabilă ce s'a ridicat deodată împotriva tineretului, o organizare a acestuia apărea tot mai necesară.

Astfel, la 24 Iunie 1927, Corneliu Codreanu înființează Legiunea "Arhanghelul Mihail", instrument de luptă întru realizarea unei Românie noi și mai bune, - bastion de apărare românească pentru ceasuri grele de furtună.

+

Un sfert de secol a trecut de atunci. Douăzeci și cinci de ani în cari ostașii Legiunii lui Codreanu n'au cunoscut decât lupta și suferința. Dăruirea lor pe altarul Neamului a fost imensă, precum imensă și strigătoare la cer a fost și ura cu care li-s'au răsplătit toate jertfele aduse. Sălbătăcia prigoanei deslănțuite împotriva lor n'a cunoscut egal în lume. Dar nimic nu i-a putut opri în drumul drun. Căliți în focul unei mari credințe, fanatici în dragostea lor pentru neam și țară, legionarii au pășit neînfricați înainte... Și au mers la moarte, cu miile, în frunte cu Căpitanul. Au murit cu gândul la România cea nouă, mândră și strălucitoare ca soarele, pe care porniseră s'o clădească din sufletul și sângele lor.

Să fi fost oare toate aceste jertfe în pustiu? Să fim drești, și să recunoaștem că tineretul acesta, care a fost secerat cu ne-miluita, sub văzul îngrozit al țării, a constituit floarea generației careia aparținea. O fi având un rost și un înțeles mai adânc dacă aceste sute și mii de tineri au acceptat să-și dăruiască, pentru aceea în ce credeau, supremul bun - viața.

Dar din nenumăratele nenorociri, cari s'au abătut asupra țării noastre, culminând cu cotropirea ei de către inamicul secular dela răsărit, nu am tras oare încă nici o învățătură? Dece întoar-

cem cu încăpăținare privirea dela evidențele pe care ni-le servește astăzi însăși istoria? Dacă nu pentru altceva, măcar pentru conștiința noastră de români, ar merita să ne oprim o clipă și să cugetăm - fără ură și părtinire - dacă acel tineri "necoțți", pe cari i-am batjocorit și ucis ca pe niște câini ai nimănui, presărând întreg cuprinsul țării cu mormintele și cenușa lor, n'au avut cumva totuși dreptate..?

Am avut prilejul în lungii ani de pribegie să verificăm o seamă de lucruri, cuprinzând dintr'o privire retrospectivă întregul trecut; în lumina celor petrecute în țara noastră, în curs de 25 de ani, evenimentul dela 24 Iunie 1927, începe să prindă astăzi contur mai precis în fața ochilor noștri. Iar dacă vom fi în stare să ne lepădăm de ura care ne-a întunecat atâta amar de vreme inima și mintea, dacă vom lăsa să grăiască în noi sentimentele curate de adevărați români, vom sfârși prin a ingenunchia în cuget la căpătâiul miilor de morminte de tineri, căzuți pentru o Românie nouă și mai bună; și în inima ni-se va ușura ca de o grea povară când, în loc de orice altă rugăciune, vom murmura, plini de pietate: Dumnezeu să-le primească jertfa!

Radu Cindrel

SPRE INIMILE CELE NECURATE CARE VIN INTRU PREA CURATA CASA A LUI DUMNEZEU, FARA MILA INTIND SABIA MEA.

SF. ARHANGHEL MIHAIL

Ț A R Ă

(fragment.)

de Aron COTRUȘ

Din mulțimile oarbe unu s'alege...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoșe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ...

veacul sub trăsnete, în sbatere grea,
ii zice cum vrea,
il botează cum vrea...

la masa-i de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
și lângă o inimă mai bună ca o pâine: -
cruzimi de tigru, auzuri de câine...

nouă lui limbă
fața țării o schimbă:
graul crește mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se 'mbracă în muschi mai tari ca de oțel...
pentru-o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă 'n luptă.....

+ 00000 +

Valoarea lui "dacă" in politica internațională

Dacă...in Mai 1945, aliații occidentali ar fi acceptat propunerea germană de a se continua războiul, cu un atac al întregului Occident - inclusiv forța germană - împotriva Rusiei Sovietice, astăzi situația în lume ar fi fost cu totul alta.

1. Rusia Sovietică, precum și Germania, ar fi fost azi două democrații reale, liniștite și în hotarele lor istorice.
2. Istoria nu ar mai fi cunoscut Cortina de fer, cu regimul ei de teroare apocaliptică și asasinat în masse.
3. Nu s'ar mai fi înregistrat un războiu în Coreea, unic în felul lui, cu obiectivele strategice limitate, dar cu pierderile om și pierderile-timp, nelimitate.
4. Nu am fi asistat astăzi la fantastica consumare a economiilor naționale de pe glob în arme și muniții, care ar putea să conducă la o catastrofă fără precedent. Ci dimpotrivă, am fi putut transforma toate aceste uriașe cheltueli în instrumente utile întregii omeniri. Iată cum:

Rusia Sovietică a început înarmarea din 1945; celelalte state din 1950. Se crede că limita de înarmări va fi atinsă în 1954. Sumele utilizate în înarmări, pe tot globul, din 1945 până în 1954, pot fi evaluate la aproximativ 700 miliarde de dolari. Dar roata nebuniei umane nu se va opri în acest punct.

Concluzia fatală și logică a cutremurătoarei înarmări mondiale, - cu toate "asigurările de pace" ale conducătorilor politici din lume, - va fi scânteia unui nou războiu mondial; care nu va termina printr'o sumară ciocnire de forțe, ci va dura 3, poate 4, poate și mai mulți ani; și în care se vor consuma cel puțin tot atâtea economii, cât în faza de pregătire, adică cel puțin 700 miliarde de dolari.

5. Dacă aceste sume astronomice - cca. 1400 miliarde de dolari - ar fi fost utilizate nu în înarmări - produse economicește moarte - ci să zicem, în fabricarea de tractoare pentru arat, care să fi fost distribuite gratis pe tot globul, situația ar fi fost incontestabil alta:

Cu 1400 miliarde de dolari s'ar fi putut fabrica cca. 15 milioane de tractoare. Populația pământului fiind alcătuită aproximativ din 480 milioane familii, ar fi revenit, pe gratis, un tractor la 32 familii; iar dacă se exclud zonele în care numărul tractoarelor este aproape suficient, ar reveni un tractor la fiecare 25 familii.

Acum cititorul nostru poate să-și imagineze care ar fi fost fața pământului, după 15 ani dela terminarea celui de-al doilea războiu mondial, cu 15 milioane de tractoare, lucrând liniștit pentru pâinea noastră cea de toate zilele...

Dar acel... "dacă", ne-a adus și ne va aduce numai nenorociri: Cairo, Yalta, Teheran, Cortina de fer, și... dragă Doamne, un "Comitet" la Washington. Tractoarele au devenit astfel... sapă de lemn.

D.M.

"NATIONALISMUL ESTE UN RANG DE NOBLETE, O TREAPTA DE NOBILITATE PE SCARA CULTURII" - AUREL C. POPOVICI.
"NATIONALISMUL NU ESTE UN PROGRAM ELECTORAL; EL NU E TEORIE, CI CREDINȚA PROFUNDA." - VASILE MARIN.

22 Iunie 1941

Se implinesc 11 ani dela ziua în care trupele românești au pornit să spargă lanțurile umilinții în care țara fusese legată în urma unei politici deficitare și rușinoase a conducătorilor ei. Incepând cu această zi, fiii neamului au arătat încăodată omenirii voința de cremene a Românului, care nu se lasă robit și nici înșelat, au arătat încă odată vitejia unui popor, mic, dar hotărât să lupte și să nu precupețească nici-o jertfă, atunci când țara lui este în pericol.

În dimineața acestei zile, sub faldurile tricolorului glorios, vitejii ostași români au trecut la atac, intrând în uriașa luptă de eliberare a fraților lor Basarabeni și Bucovineni; în lupta sfântă pentru apărarea civilizației creștine amenințată de puhoiul barbar al stepelor asiatică...

Și în ciuda trădării și a unei capitulări rușinoase consimțite fără și peste voința lui, neamul continuă această luptă, cu toată dârzenia, convins că până la urmă dreptatea lui va învinge.

M.M.

"Nu vărsați lacrimi pe mormintele eroilor, ci mai curând slăviți-i în cântece, așa ca faima numelui lor să rămână un ecou prin legenda veacurilor."

ACUM 3 ANI,

în ziua de 19 Iunie - într'o zi de Duminică - a avut loc solemnitatea sfințirii pietrii funerare ridicate întru cinstirea eroilor români inhumăți în cimitirul militar din Niederbuehl-Rastatt.

Câți dintre românii refugiați vor fi auzit oare despre acest cimitir în care odihnesc osemintele a 28 soldați români, morți în războiul de întregire a neamului din 1916-18..?

Desigur că puțini cunosc împrejurările în care au fost descoperite și identificate aceste morminte, peste care, de decenii, iarba deasă a uitării crescuse nestingherită. Și ar fi crescut mai departe, acoperindu-i cu uitarea de veci pe cei 28 ostași români căzuți pe pământ străin, departe de țara lor, pentru care s'au jertfit, dacă nu s'ar fi găsit vrednicul maior de cavalerie, Ion Bumbăcescu, care, pe baza unor vagi informații, s'a hotărât să înceapă o serie de investigații și cercetări. Luni de zile și-a dedicat timpul liber acestui scop, căutând neobosit prin arhivele prăfuite ale Primăriei din Niederbuehl.

Astfel, datorită energiei și perseverenței care-l caracterizează, a ajuns în cele din urmă să stabilească topografia mormintelor, precum și numele și datele personale ale ostașilor înmormânați în acest cimitir uitat și părăsit. La indemnul maiorului Bumbăcescu, românii aflători pe acea vreme (1948-49) în Rastatt, au pus mâna pe lopeți și târnăcoape, lucrând Duminicile și în orele libere de peste săptămână la desțelenirea cimitirului, amenajarea mormintelor și prunduirea cărărilor. La căpătâiul fiecărui mormânt au fost din nou așezate pietrele cu numerii de recunoaștere.

Dar maiorul Bumbăcescu nu s'a mulțumit cu atât. Restrângându-și cheltuelile personale la minimum-ul strict necesar, a e cono-

Pe troița din drum tronează Anticrist...
 Cenușă și ruini
 Pe unde-a fost vre-un sat.
 Pe pietre și ciulini
 Corbii flămânzi țin sfat.

Acolo la noi,
 Departe, acasă...
 Peste mari și țări, peste zarea albastră,
 Unde mișeliă sapă neamului mormântul,
 Acolo la noi: se 'norâncenă codrii
 Și geme pământul.

Valentin Dragu

AU INFLOREDIT IAR LILIECII

de Iulia CARĂP

Au înflorit iar liliiecii - acasă
 Și primăvara cântă la fereastră,
 Seninul râde 'n Dunărea albastră,
 Iar rândunele 'n frac din cer se lasă.

Se îmbrăcară merii 'n straiu de floare
 Cireșii ning omături din petale.
 Un cărăbuș din margine de cale
 Porni solie verde prin răzoare.

Se plimbă 'n aer zumzet de albine,
 Iar lăcrimioarele, de gânduri pline,
 Incearcă 'n frunze capul să-și ingroape.

Un glas de clopot trece prin lumină...
 Ai noi stau triști și singuri în grădină...
 Și ce n'aș da să fiu de ei aproape!

SUB FIRICEL DE MĂRGĂRINT

de Elisabeta MIHAESCU

Sub firicel de mărgărint,
 În stropi de rouă s'animând
 Luminile se sting, s'aprind.
 Un suflu tainic adiind
 Trecea în boabe de cleștar
 Mijiri de viață, palpând;
 Și lumile nășteau crescând
 Făreri, au viață depănând
 Sub fir de mărgărint.

Micute simții mă 'nfiripând,
 Cantând spre soare, n'avântând
 Grăbind tot cerul să-l cuprind
 Și stelele lui să desprind,

S'arunc cu ele în pământ;
 Pământul să-l aprind.

 Dar luciul stropului s'a frânt...
 Oglinda lui s'a frânt...

Toate cădeau! Cădeau pierind!
 Cădeau palatele scrâșnind;
 Cădeau cascadele mugind;
 Cleștarele...cădeau plângând.
 Cădeau luminile murind;
 Stele nu se văd căzând.?

.....
 Și mă trezii flutur plâpând,
 Doar sburătură de pământ,
 Sub fir de mărgărint.

Elisabeta Mihăescu

SFÂRȘIT DE DRUM

de Nica ILARION

Am pornit la drum
 într'o seară cu ceață și fum...
 Nici eu nu știu cum.

Băteau la poartă păgânii,
 setoși de sânge;
 auzeam pământul cum plânge...
 În ogradă
 urlau a moarte câinii.

De rămâneam, poate, era mai bine.
 M'ar fi dus călăii într'o zi fără soare
 la spânzurătoare.

Ori, - cine știe? -
 de scăpam de urgie,
 împărțeam cu tine, țară,
 a jugului povară,
 în lungi ani de robie.

Dar vezi, n'a fost nimeni să mă 'ndemne.
 Și am plecat...
 Așa mi-a fost scris, pe semne.

N'an luat cu mine
 decât traista cu merinde
 din care să 'mbuc când oiu ajunge
 pe meleaguri străine,
 când dorul și urâtul mă vor impunge
 și n'o fi cine,
 pentru sufletu-mi flămând,
 un codru de pâine a-mi întinde.

Brazilia

Aspecte - Impresii

1. In golful Guanabara

Incep aici cu insemnarea primelor impresii. Nu sunt decât zece zile de când mă aflu pe binecuvântatul pământ al Braziliei. E lesne de înțeles că într'un interval de timp atât de scurt, nu am putut să-mi fac decât o foarte vagă idee despre această țară imensă, supranumită de nu știu care explorator "paradisul verde". Paradis sau iad, - năstii. Voi avea, cred, destul timp pentru a mă convinge personal. Verde? Da, cred că nu e exagerat.

Intr'adevăr, ancorând în largul golfului Guanabara, te vezi inconjurat de nenumărate insule și insulițe, toate de un verde - era să zic strălucitor! Nu. Un verde de o nuanță cu totul aparte. Cred că e verdele Braziliei.

După 14 zile, în care ochiul n'a întâlnit decât cenșiiul monoton al oceanului, priveliștea coastelor braziliene, în care predomină verdele, are asupra călătorului un efect cu adevărat inviorător. Pe alocuri, unde vegetația este mai rară, pământul licărește roșietic. Privind de pe tribordul vasului spre apus, malurile par presărate de-o puzderie de pietricele albe, viu strălucitoare în bătaia soarelui tropical. Imi dau seama că nu pot fi decât clădirile orașului Rio de Janeiro, - afirmative cel mai frumos oraș din lume. Străjuită de "Căpățina de zahăr", un munte a cărui formă aduce cu aceea a unei ploscoane de fân strămbată de vânt, se întinde renumita plajă a Copacabanei și elegantul cartier cu acelaș nume, - cartierul bogătașilor. Ceva mai în fund, spre dreapta, se vede muntele Corcovado, bizar și abrupt, pe creștetul căruia se ridică o impozantă statuie reprezentând pe Mântuitorul, cu brațele deschise; văzută din depărtare, îți dă impresia unei cruci uriașe.

Rio de Janeiro, acest oraș de zgârie nori și minunate vile în stil de bungalow, inconjurate de grădini înflorite, oferă într'adevăr o priveliște din cele mai fermecătoare. Pe celalt mal, față în față cu Rio de Janeiro, disting clădirile altui oraș; pare destul de mare și acesta. Aflu că este Niteroi, - capitala Statului Rio de Janeiro.

2. Pe Insula Florilor

Depe vestita Ilha das Flores, pe care am fost debarcați câteva ore mai târziu, am privit extaziat, odată cu lăsarea serii, fermecătoarea panoramă a orașului iluminat, reprodușă ca un basm din "o mie și una de nopți" de oglinda apelor. O deosebită impresie mi-a lăsat priveliștea statuii lui Christ, despre care am vorbit mai sus. Luminată în timpul nopții de puternice becuri electrice, apare ca o cruce de foc ce pluteste în văzduh, fiind vizibilă până departe în largul oceanului...

Cinci zile am stat pe Insula Florilor. Mizeria din lagărul emigrantilor n'a reușit să mă indispușă. Gândul că mă găseam într'o lume cu totul nouă, o lume pe care în împrejurări normale n'aș fi putut-o vedea, cred, niciodată, imi producea un permanent fior, o curioasă senzație de plăcere. Ce conta că noaptea dormeam pe o rogojină, că mâncarea ce o primeam era mereu aceeași: fasole, orez, banane...? Eram încântat de neașteptata "cupusette" a naturii tropicale

în mijlocul căreia pășeam acum pentru prima dată și care la fiecare pas îmi desvăluia câte ceva din curiozitățile și secretele ei. Fel și fel de copaci, cu tulpini și crengi bizar închircite, sau cu trunchiuri masive, bombate la mijloc, purtând coroane de frunze lucioase, păroase, catifelate ori mari cât niște farfurii, - tufișe încărcate de flori albe, liliachii și galbene, palmieri svelți încoronați de uriașe evantae, ce sub adierea vântului foșnesc ca pergamentul, cactuși înfloritori și o sumedenie de alte plante curioase cresc pe această insulă, în stare sălbatecă ori îngrijite de mână omenească. În frunzișul arborilor zburdă sute de păsări, cântând, fluerând ori tipând pe o gamă ce numai arareori uriași) îți zăpăcesc auzul cu țuitul lor ascuțit și sfredelitor, iar printre boschetele înflorite se alungă în zig-zag, cei mai minunați fluturi pe cari i-am văzut vre-odată.

O curiozitate pentru mine au fost și micile șopârle verzi-cenușii - așa numitele Largatixas - cari pătrund prin case, ațipând cu o răbdare poposirea prin apropiere a vre-unui țânțar sau altei insecte, pe care apoi, printr'o înaintare fulgerătoare, o prinde și o devoră...

3. In Rio de Janeiro

Despre Rio de Janeiro cred că nu voi putea scrie, deocamdată, prea multe. Sosind depe Insula Florilor cu o barcă-motor pe plecare trenului spre São Paulo. N'am putut vedea orașul decât cu totul fugitiv.

Trebuie să recunosc că minunata impresie ce-mi făcuse, privit depe bordul vasului, la sosire, a fost considerabil zdruncinată, în momentul în care mi-a fost dat să-l văd deaproape. În primul rând, necurătenia ce domnește nu numai în cartierele marginase, dar chiar și în plin centrul orașului, au darul de a impresiona penibil pe orice european nou sosit. Coji de banane și portocale, mototoale de hârtie etc. împesărețesc caldarămurile, fără să mai vorbesc de sumedenia de cutii goale de țigări și chibrituri. În al doilea rând, vânzătorii ambulanti de ziare, fructe, dulciuri și fel și fel de alte mărunțișuri - majoritatea negri ori mulatri - cari își strigă deavalma mărfurile cât îi țin plămâni, îți dau impresia unei hărmălăi de iarmaroc. M'a izbit deasemeni aspectul tramvaelor deschise, vechi și decolorate - asemănătoare tramvaelor cu cai, cari circulau odinioară în București. Toate trec cu un uruit deadreptul asurzitor, veșnic supra-aglomerate. Pasagerii atârnă ca adevărați ciorchini, înghesuiți pe treptele exterioare, ori uneori chiar și pe tampoanele vagonului. Nu e mai puțin adevărat că toate aceste amănunte la un loc, la care se mai adaugă și lumea pestriță, aparținând celor mai felurite rase și națiuni, ce populează străzile, contribue la pitorescul și specificul exotic al orașului, în care palmierii par niște ace cu gămalie alături de construcțiile masive ale zgârie-norilor.

Cu adevărat măreață este Avenida Rio Branco și Piața Marechal Floriano, situate în plin centrul orașului, precum și alte artere principale. Deosebit de frumoase sunt cartierele de vile, prin varietatea stilului clădirilor și a parcurilor și grădinilor împrejmuitoare.

Pentru orice călător proaspăt sosit din mizeria Europei post-belice, desigur că mulțimea magazinelor încărcate de cele mai prețioase mărfuri, precum și barurile și restaurantele luxoase și splendid luminate din Rio, constituiesc puncte de deosebită atracție...

4. In drum spre São Paulo

Trenul 'special' cu care trebuia să călătorim la São Paulo, mărturisesc sincer, nu prea era plăcut la vedere. Ținând seamă de distanța de peste 500 km. cari desparte capitala Braziliei de aceea a Statului S. Paulo, precum și de faptul că cea mai mare parte a călătoriei urma să decurgă în timpul nopții, era firesc ca să fiu intrigat de construcția primitivă a vagoanelor, menite a servi cel mult pe distanțe scurte. În primul rând erau foarte înguste, având bănci de lemn extrem de incomode. În al doilea rând mă neliniștea faptul că numai 2 din cele 7 vagoane posedau W.C.-uri. Mă gândeam mai ales la cei peste 20 de copii, de toate vârstele, din grupul nostru de emigranți cu care călătoream! Plăsumedenie de cuiere pentru agățat pălăriile (!) și cam tot atâtea ferestre de-o parte și de alta, toate deschise, adică fără geamuri. Doar câteva din ele, după cum am constatat mai târziu, puteau fi închise, cu prețul unor eforturi teribile, prin niște jaluzele de lemn. Recunosc că sistemul de aerisire a funcționat perfect. Din cauza curentului grozav ce a domnit mai tot timpul cât a durat drumul, mai mulți din noi am ajuns la destinație cu dureri de măsele. Pe platformele înguste și deschise, după cum am reușit să descifrez de pe o tăbliță, era interzisă staționarea în timpul când trenul se afla în mers.

Ne-am ghemuit care cum am putut, printre cuferi și ranițe, cu gândul că și asta va trece, - cum trec toate...

Noaptea întreagă n'am putut închide un ochiu. Era cu nepuțință să ațipești măcar. Trenul gonia într'un tempo nebun, luând numeroasele cobituri cu aceiași viteză, încât aveai impresia că dintr'o clipă într'alta, trenul va sări depe linie. Vagoanele zgâltâiau într'un mod de nedescris; făceau eforturi supraomenești ca să ne menținem pe bănci.

Odată cu sosirea dimineții, călătoria deveni mai puțin plicticoasă prin faptul că acum puteam vedea cel puțin locurile pe unde treceam. În Brazilia nu există zori, ca la noi. Soarele răsare în câteva clipe, trecerea dela noapte la zi - și vice-versa - este bruscă.

Regiunea prin care gonia acum trenul se arăta deluroasă, și acoperită de ierburi înalte, de un verde pal. Din loc în loc câte un palmier ciufulit de vânt. După câțva timp, apărură acele crânceni. Așezările omenești sunt rare. Zeci și zeci de kilometri nu vezi decât acest peisaj monoton și sălbătic. Pe alocuri apare câte-o plantație de banani sau de eucalipti. Muncitorii depe aceste plantații locuiesc în colibe mizerabile, construite din bărne și lut și acoperite cu stuf...

Oboseala m'a biruit dela o vreme, și cum trenul încetase de a mai scutura - probabil din cauza că parcurgeam o porțiune de terasament mai solid - reușii să ațipesc. Mi-aduc aminte, vag de tot, că am oprit în câteva gări mai mari; într'una din ele am stat vre-o câteva ore... Insfârșit, să fi fost pela orele 11 a.m., am ajuns la São Paulo, ținta călătoriei noastre. -

NIC.IANCU-PĂLTINIȘANU

+++++ S t i r i d i n Ț a r ă +++++

Epurările efectuate în sânul partidului comunist ca și îndepărtarea din posturile de răspundere a unor elemente considerate mai până eri "spuma" regimului, au darul de a ne surprinde peste măsură, nu metoda Kremlinului în această privință. Ne este doar cunoscută "elită", care se bucura mai mult decât oricare altul dintre corifeii comunismului din RPR de încrederea stăpânilor moscoviți, a fost eliminată din Comitetul Central al partidului; asemenea și din Biroul Politic, păstrându-și, deocamdată, postul de Ministru al Af. Externe. Ziarul "Scânteia" care altă dată o ridică în slăvi, îi face o severă critică, numind-o prietenă a capitaliștilor, contrarevolutionară etc. Se spune că Ana Pauker și-ar fi "recunoscut" în fața C. Central al partidului "greșelile", dar numai "în parte". Odată cu căderea în disgrație a Anei Pauker, au asfințit și stelele altor tovarăși: Vasile Luca, Teohari-Georgescu ș.a. După părerea celor doi ofițeri de aviație, Cpt. I. Gheorghiu și Sl. B. Constantin, recent refugiați în Yugoslavia, nu este deloc vorba de o "cădere în disgrație" a celor epurați; Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu se bucură de aceeași încredere la Moscova. Dar din cauza repetatelor greve și răzvrățiri în sânul muncitorimii și țărănimii, au trebuit să se ia măsuri adecvate pentru liniștirea mulțimei. Miniștrii demisi au fost prezentați poporului drept "capii răutăților", principalii vinovați pentru dezastruoasele rezultate ale ultimei reforme monetare etc. În orice caz, evenimentele din RPR, așa cum s'au succedat dovedesc, în orice ce privește partidul comunist, că ceva este "putred în Danemarca".

Omul zilei, cel puțin deocamdată, a ajuns Gh. Gheorghiu-Dej, secretarul general al partidului, ales "în aplause furtunoase", Președinte al Consiliului de Miniștri, în timp ce Petru Groza a trecut pe linia moartă... adică în postul de Președinte al Republicii P.R. Tov. Parhon s'a "retras" pentru a-și vedea de "studii". După cum aflăm, epurația în sânul partidului muncitoresc a atins cifre impresionante; au fost eliminați 192.000 membri, dovedește că n'ar fi fost decât "de formă" comuniști și că ar fi profitat de binefacerile regimului, pe care în fond l'au sabotat și subminat. În poliție deasemeni s'au făcut serioase epurări. Astfel se explică faptul că nu aceasta, ci șefii de nucleu au fost cei însărcinați cu executarea unui important ordin secret, referitor la întocmirea de noi "liste negre". S'a dovedit că poliția nu-și făcea datoria, și că mai ales nu știa să păstreze secretul ordinelor ce primia dela centru. Recentele "liste negre" au fost întocmite în mare "secret", pe ele fiind trecut un mare număr de cetățeni, destinați pentru lagărele de muncă forțată și la deportare în Rusia. A făcut valvă faptul că un număr mai mare din cei vizați de aceste măsuri, cu tot "secretul" păstrat de executanții de încredere ai ordinului, au aflat la timp de primejdia ce-i amenința, dispărând dela domiciliile lor.

Când guvernul din RPR justifică anumite măsuri de siguranță (adică de teroare) cu cuvintele: "... pentru a termina odată pentru totdeauna cu agitațiile și cu nesiguranța ce domnește de mai bine de un an în țară", se referă probabil la nenunțările acte de sabotaj, greve și chiar mici răscoale țărănești, petrecute în

diferite regiuni. Dăm în cele ce urmează câteva din aceste cazuri:

Între 5 și 7 Februarie a avut loc o grevă generală în regiunea petroliferă Ploești. Motivul: refuzul Statului de a plăti lefuri restante muncitorilor. În aceeași lună s'au comis acte de sabotaj asupra conductei de petrol Ploești-Odessa, care a fost dinamită în repetate rânduri. În luna Martie, autori necunoscuți au dat foc unui hotel precum și fabricii "Nivea" din Brașov. La Galați, fabrica de conserve "Fusul" care lucrează exclusiv pentru Uniunea Sovietică, a fost închisă, iar funcționarii și lucrătorii fabricii arestați și condamnați în bloc la câte 10 ani muncă silnică. Această măsură a fost luată în urma intoxicației în masă a populației din U.R.S.S. cu conservele produse de această fabrică. - Pe lângă rezistența pasivă și actele de sabotaj cari se țin lanț, se semnalează o continuă creștere a grupurilor de rezistență activă, în special în Ardeal (regiunea Clujului, Munții Făgărașului, pădurile dela Petroșani) și în munții Vrancei. Această creștere se datorează în mare parte măsurilor de evacuare forțată. În fruntea grupurilor de rezistență se găsesc foști ofițeri și legionari. Măsurile luate de guvern sunt drastice, totuși nu reușesc a slăbi voința de rezistență a populației.

La Iași, colonelul rus Beleff, care se intitulează în mod public "consulul sovietic al Moldovei", se pare că lucrează în mod public unui plan bine stabilit, la pregătirea terenului pentru incorporarea Moldovei la Uniunea Sovietică. Astfel și-ar găsi explicație transferarea unei serii de industrii din diferite părți ale țării în această provincie.

Pentru "apărarea legalității revoluționare" Adunarea Națională din R.P.R. a votat în cursul lunii Iunie 3 legi: legea pt. organizarea juducătorească; legea pt. înființarea și organizarea procuraturii R.P.R.-iste și legea pentru org. instanțelor militare. Desigur că această reorganizare a justiției în R.P.R. nu poate avea alt scop decât de a pune la îndemâna călăilor neamului noui posibilități de prigonire și exterminare a elementelor cari nu vor înțelege să se integreze total spiritului progresist comunisto-rusesc.

Nip.

- Se anunță din București că ar fi fost descoperit un grup de "saboteuri și diversioniști", compus din legionari și un fost procuror militar al regimului antonescian, cari reușiseră să se infiltreze în locuri importante de conducere a lucrărilor dela Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Din "Cronica Românească" aflăm:

- În zorii zilei de 4 Aprilie a.c., trecătorii depe drumul Caransebeșului au găsit în șanțul șoselei, cadavrul mutilat al militanului Grigore Manea. Nu începe nici o indoială că Manea, cunoscut prin ferocitatea sa, a fost omorât din răzbunare, plătind cu viața nelegiuirile comise. -- În ultima vreme au fost aduse trupă maghiare în jud. Dolj. Cartierul general al acestora a fost stabilit în satul lui Petrache Lupu, la Maglavit. -- Tuturor muncitorilor și angajaților, cari sunt proprietari de oel puțin un hectar de pământ, li-s'au revocat cartelele de alimente și îmbrăcăminte. Se crede că în felul acesta muncitorii vor renunța la pământul lor, care va fi trecut la colhozuri. -

FATĂ DIN SĂLIȘTE
(Jud. Sibiu)

++ + ++
+ +

++ + ++
+ +

ani dela întâmplările revoluționare din 1848, ziarele publică articole comemorative. - 24: "Clubul Român" din Viena, din care fac parte toți membri Coloniei Române din capitala Austriei, a luat inițiativa de a se clădi în acel oraș o "Casă Națională". IULIE, 5: D.D.A. Sturdza, ministrul prezident sosește la Viena, unde are o întrevvedere cu baronul Aehrenthal, ministrul de externe al Austriei. - 20: Ziarele din Transilvania anunță că dl. A.A. Domșa, redactorul "Unirei" din Blaj, a intrat în temnița din Seghedin, pentru a-și executa pedeapsa politică de 8 luni. - 21: Se implinesc 100 de ani dela nașterea dascălului Simeon Bărnăuțiu, unul din conducătorii Românilor ardeleni dela 1848; presa de prețutindeni publică articole comemorative. - 27: O telegramă din Caransebeș anunță încetarea din viață a vrednicului și învățatului episcop greco-oriental, Nicolae Popea. - AUGUST, 10: Incepe seria de meetinguri ale Românilor ardeleni împotriva proiectului de lege electorală cu pluralitatea voturilor. Cu prilejul unei astfel de adunări populare, oratorul IULIU MANIU, deputat, este intrerupt de un jandarm cu cuvintele: "Am să te impusc, de-acolo dela masă, ca pe-un câine!" - 15: Mare întrunire la Osadița, a societății pentru adunarea unui fond de teatru românesc. În locul răposatului Iosif Vulcan, este ales președinte avocatul Ioan Mihaela dela Orăștie. - 21: Regele Wuerttemberg-ului confere Prințelui Ferdinand, moștenitorul Coroanei României, marea cruce a ordinului Coroanei. - 31: Desvelirea monumentului luptătorului pentru românism V.A. Urechia, la Predeal. -

--+ + DE TOATE -- PENTRU TOȚI + +--

Primul submarin în stare de a ataca un vas de războiu, a fost inventat de inginerul american Bushell, în 1776. Avea forma unui ou, și a primit numele de "Broasca Testoașă". Acest submarin nu măcurea în diametru decât 2,5 m., echipajul constând dintr'un singur om. Posea un fel de torpilă, care conținea cam 70 kg. de explozibil. Micul submarin a fost folosit împotriva flotei engleze, atacând, cu un rezultat discutabil, în August 1776 fregata britanică "Eagle". - Cel mai mare șarpe care trăiește în Brazilia este Boa Constrictor-ul, cunoscut aci sub numele de Jibóia sau Cobra Verde. Jibóia nu este veninoasă. Ajunge o lungime de peste 6 metri. -- În producția de cacao, Brazilia ocupă al 2-lea loc în lume, după Coasta de Aur. Urmează Nigeria și Camerunul. -- Când în RIO DE JANEIRO-Brazilia este ora 12, în New-York este ora 9,56, în Tokio 23,52; în Londra 14,52; în Cairo 16,52; în Sidney 0,52. -- Producția Braziliei în motoare electrice a înregistrat un apreciabil progres, datorit industriei paulistane, care astăzi a ajuns să construiască anual: 98.400 motoare trifasice de inducție în scurt circuit de 1/4-85 HP; 60.000 motoare monofasice; 178.000 motoare universale. -- Diametrul pământului este de: 12.756 km., iar suprafața de 509.951.000 km.p. -- Limba Indienilor (piei roșii) din neamul Tupi, a fost odinioară, din pct. de vedere a mării suprafețe teritoriale pe care se vorbea, cea mai mare (importantă) limbă din lume. Indienii Tupi-Guarani locuiau pe vremuri partea de est a Braziliei, până în golful La Plata (Argentina). -- Pontiac a fost însemnată căpetenie a Pieilor Roșii (din Am. de Nord), căzut eroic în luptă contra "albilor" cotropitori. Astăzi "Pontiac" este numele unei mărci de automobil. -

+++ ++++++ "CAMINUL" FEMEII +++ ++++++
+++ ++++++ ANIȘOARA STAN Medaliaone

În lumea exilului nostru, numele D-nei Anișoara Stan, nu este necunoscut. Gestul epocal pe care d-sa l'a făcut acum un an de zile, trimitând Bibliotecii Române din Freiburg-Germania, o tonă de hârtie de imprimat, pentru ca biblioteca să-și poată continua opera editorială, astărnit în presa pribegiei noastre o serie de elogioase comentarii. Dar aceasta este doar una din laturile de activitate românească și de mare înțelegere al d-nei Stan. Lăsând însă la o parte ajutoarele pe care această mărinimoasă fiică a Ardealului nostru le-a acordat unui mare număr de publicități românești din exil și intelectualilor noștri pribegi, vom încerca să prezentăm cetitorilor acestei reviste, lucruri și fapte pe cari desigur, prea puțini dintre ei le cunosc, dar cari întregesc portretul acestei neobosite românce.

D-na Anișoara Stan este autoarea cărții "They Crossed Mountains and Oceans" ("Ei au trecut munți și oceane"), una dintre cele mai frumoase cărți de propagandă românească scrisă în limba engleză. Cartea aceasta, scrisă simplu dar emoționant și captivant, a cunoscut cele mai frumoase aprecieri și elogii în presa americană. Deși scrisă la persoana întâi, sub formă de amintiri, cartea aceasta este mai mult decât o simplă autobiografie; este un strigăt pentru pace, iar nuvelistul american David Ormont, scrie în "Brooklyn Eagle" din 30 Noembrie 1947, următoarele cuvinte de apreciere: "Aceasta este autobiografia unei luptătoare - a unei luptătoare pentru pace."

D-na Anișoara Stan este cetățeană americană și a sosit în Statele Unite acum treizeci de ani, aducând în inimă ei de moață călătoria în suferințe, visul de înfrățire între popoare. De treizeci de ani, munca d-sale este închinată acestui ideal: realizarea unui muzeu etnografic mondial în Statele Unite.

Imprejurările n'au permis încă această realizare, dar sămânța a fost aruncată și înfrățirea aceasta va fi legată în viitor de numele d-nei Anișoara Stan, pentru că ideea a fost înregistrată ca o idee sănătoasă, românească.

După ce prezintă în cartea mai sus amintită fragmente trăite de istorie românească, apoi obiceiuri, datini, costume și folclor românesc, în partea a doua a cărții, d-na Stan dă amănunte asupra muzeului ce intenționează a crea. Cartea mai conține numeroase desene de motive românești, costume, case tipic românești, biserici, puțuri, ouă încondeiate etc., și o hartă în culori în care se prezintă cum vede autoarea și inițiatorea acest muzeu. Cartea este prin urmare, un document românesc de o valoare incontestabilă.

Către sfârșitul anului trecut, d-na Anișoara Stan a îmbogățit literatura culinară americană cu o altă carte rară: "Romanian Cook Book", deasemeni bogată atât în rețete, cât și în desene de motive românești. Este cea dintâi carte de bucătărie românească în limba engleză și a fost înregistrată de cele mai mari publicații din Statele Unite, ca un adevărat eveniment.

Succesele și elogiile înregistrate de către această mărinimoasă

să și neobosită compatriotă a noastră, nu pot decât să ne umple inimile de mândrie. De mândria de a fi români. Căci Anișoara Stan este una dintre puținele românce depe aceste meleaguri, cu care ne putem într'adevăr mândri. Frumoasa propagandă românească, precum și activitatea d-sale pusă în slujba umanității, fac cinste numelui de Român.

Suntem siguri că în galeria mondială a marilor figuri feminine, d-na Anișoara Stan va ocupa un loc de frunte, căci d-sa este una dintre acele rare femei ale secolului nostru, care nu trăesc pentru ele, ci pentru colectivitate, închinându-și viața muncii neprecupețite de a realiza ceva mare, care să învingă timpurile.

În "On America", tratatul de istorie națională al popoarelor ce alcătuiesc Statele Unite, d-na Anișoara Stan figurează ca una dintre cele mai renumite folcloriste ale acestei țări și posesoare a celei mai mari colecții de artă populară din întreaga lume.

În anii dintre cele 2 războaie mondiale, d-na Anișoara Stan a organizat în cele mai mari centre din Statele Unite o serie de expoziții de artă populară românească, bucurându-se de sprijinul Reginei Maria a României și a fost prima româncă ce a pășit în Casa Albă, fără pașaport diplomatic, ca invitată a Președintelui Roosevelt.

Aceasta este, în câteva rânduri, româncă noastră, moața Anișoara Stan.

Nicolae NOVACOVSKI

CEVA DESPRE MODA ...

...Și anume: despre moda feminină în Brazilia. - Orașul care dă "tonul" este fără îndoială, Rio de Janeiro, capitala țării. În al doilea loc urmează São Paulo. La rândul ei, capitala Braziliei se orientează după moda din Paris, Buenos Aires, Statele Unite și Italia. Noutățile aduse de jurnalele de modă germane, nu se bucură de aceeași apreciere, decât în cercuri relativ restrânse. În schimb, de la noi de 1 an încoace, modelele lansate în Italia, au avut un deosebit succes, mai ales în ce privește îmbăcămintea de plajă, dela pălării și până la pantofi și genți. Aceiași preferință s'a manifestat și pentru costumele de baie de inspirație italiană. Despre o "modă braziliană" în adevăratul înțeles al cuvântului, nu cred că putem vorbi. Ce e drept, avem bluze "bairane" - sau mai exact: am avut, - căci au ieșit din modă, precum și o serie de caracteristici, mai mult chestiuni de amănunt, cum ar fi printre altele, preferința anumitor culori la rochii etc; "linia" în schimb, este întotdeauna dictată de străinătate. În rochii de seară și în bluze, trebuie să recunoaștem, casele de modă din Rio și S. Paulo au reușit să aducă o anumită notă de originalitate. Dar n'au reușit să creeze "modă". De altfel, nu trebuie uitat că femeia braziliană, are aceeași mentalitate ca întreg poporul brazilian: tot ce e "național" - "não presta!" Numai lucrurile importate de aiurea au valoare. (În unele cazuri au dreptate, - între noi fie vorba!). Caracteristic mai e faptul că în Brazilia, chiar înăuntrul aceluiaș sezon, îmbrăcămintea lumii feminine elegante, nu prezintă o trăsătură unică, adică acea unitate de "stil", cum e cazul - și chiar, regula - în țările europene spre exemplu. Se explică, desigur, și prin aceea că o parte din femei preferă mo-

da lansată în Paris, o altă parte pe acea nord-americană ș.a.m.d. Actualmente tendința ce se înregistrează pentru sezonul de vară, prezintă următoarele elemente mai caracteristice: Linia umerilor se menține rotundă, talia (centura) cât mai strânsă, pe corp; fusta cât largă, amplă. Talia, și-așa îngustă, este prinsă într'un cordon f. lat, fabricat dintr'o materie cauciucată, astfel ca să aibă oarecare elasticitate (mult asemănătoare cu cordoanele purtate de bunicile noastre). Culoarea "en vogue": roșu. Mai ales roșu cu negru. Coafura pare a se menține "Bubikopf". - O continuă goană după "nou" se observă în materie de bluze. Ce a fost acum o lună "mare modă", azi deja e considerat ca vechiu, banal. Aproape în fiecare 2 săptămâni apar modele noi. Așa zisul "blusăo" dă semne că ar fi "pe ducă". - Pentru doamnele noastre, aș sugera să înceapă a purta bluze cu broderie stil românesc. Cred că ar fi de mare efect și...dat fiind pronunțatul spirit de imitație al brazilienței, ar ajunge în cel mai scurt timp "grande modă". - (14.9)

REȚETE CULINARE

TORTA DE AMENDOIM (alune americane). Două cești cu alune americane, pisate mărunt; 2 cești de pesmet; una de lapte sau zeamă de roșă preferință. Se amestecă bine și se pune într'o formă unsă, lăsându-se la cuptor (moderat) timp de 45 minute. -

++++
COLȚUL COPILULUI
++++

Rugăciune

Doamne, Doamne ceresc Tată,
Noi pe Tine te rugăm:
Luminează-a noastră minte,
Lucruri bune să 'nvățăm.
Că Tu ești stăpânul nostru
Și al lumii tată ești,
Iar pe toate cele bune
Numai Tu le implinești.

Cățelușul

Cățeluș cu părul creț
Fură rața din coteț.
El se jură că nu fură,
Dar l'am prins cu rața'n gură.

Cine 'nvăță carte, are parte.
Cine fură azi un ou, mâine
va fura un bou!

+++ + + + +

MAME ROMANCE! Învățați-vă copiii românește!!

Din lipsă de spațiu, suntem siliți a amâna din nou publicarea "CALENDARULUI BRAZILIAN".

----- o o o o H U M O R o o o o -----

- Ați rămas de două ori văduvă!? De necrezut! Dar câți ani aveți..?
- Douăzeci.
- La fel de două ori?

- Ți-ai omorât pacientul..?
- Nu, - am curat pe-un milionar dintr'o singură consultație...

- CĂMINUL -

Redacția și Administrația:
Nic. I. Păltinișanu, Rua José Antonio Coelho, 629.
São Paulo-Brasil

Intre medici:
- Acum un an am comis o enormă greșală, pe care am s'o regret toată viața.

